

РЕШЕНИЕ

№ 318

гр. Пловдив, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглева

при участието на секретаря Златка М. Чобанова
в присъствието на прокурора Галина Андр. Андреева-Минчева
като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20235300601009 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 60 от 08.03.2023 г. по НОХД № 147/2023г., Районен съд-Пловдив, 9 н.с. е признал подсъдимия Б. Г. К. за виновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.3 от НК и му е наложил на основание чл.58а, ал.4, вр. чл.55, ал.1 и ал.2 от НК наказание шест месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено на основание чл.66 от НК с изпитателен срок от три години. Наложени са и кумулативните наказания глоба в размер на 250 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 9 месеца. Съдът е приложил разпоредбите на чл.59, ал.2 и ал.4 от НК, произнесъл се е и по веществените доказателства по делото.

Срещу присъдата е депозирана жалба от адв.Ст.Л.-защитник на подсъдимия, в която се претендира незаконосъобразност на постановената присъда, като е формулирано искане за отмяната ѝ и постановяването на нова, с която да бъде оправдан подзащитният му по повдигнатото му обвинение. В жалбата, която е депозирана в срок, е изложен възгледът, че К.

вече е бил санкциониран за идентично деяние по административен ред с НП, поради което се претендира, че наказването му по настоящото НОХД накърнява принципа non bis in idem.

Прокурорът от ОП-Пловдив изрази мнение, че присъдата е правилна и законосъобразна и подлежи на потвърждаване, като изложи съображения против изложената от защитата претенция за оправдаване на подсъдимия.

При пренията адв. Л. наведе подробни съображения в подкрепа на искането си за постановяване на оправдателна присъда. Подсъдимият К. се присъедини към изложените от защитника му доводи, без да надгради същите със собствени съображения в подкрепа на направеното искане.

Пловдивският окръжен съд, като въззивна инстанция, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, служебно и във връзка с направеното оплакване, доводи и съображения на страните, прие, че искането на защитата се явява неоснователно.

Производството по делото е било проведено по реда на Глава XXVII от НПК, в хипотезата на чл.371 т.2 от НПК. Подсъдимият К. е обявил признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съгласие да не се събират доказателства за тях.

Въз основа на събраните по делото, по реда и със средствата, предвидени в НПК, доказателствени материали-медицинско удостоверение от 09.08.2019г. на ЕТ ***-амбулатория за индивидуална практика за специализирана психиатрична помощ“, декларация от 01.07.2019г. на Б. Г. К., от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели -М.К. /л.29 от ДП/, П.Г. /л.31 от ДП/ и Х.В. /л.30 от ДП/, кореспондиращи с направеното от подсъдимия К. по реда на чл.371, т.2 от НПК признаване на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт-първата инстанция е направила следните фактически констатации:

Подсъдимият Б. Г. К. е роден на *** г. в гр. С. и живее в гр.П. Той е българин, български гражданин е. Не е женен. Има висше образование. Работи като преподавател в *** Не е осъждан /реабилитиран/. Има ЕГН: *****.

От 01.07.2019 г. подсъдимият Б. К. започнал лечение в гр.Пловдив по програма за лечение с агонисти и агонисти-антагонисти на лица, зависими към опиоиди при ЕТ ***-амбулатория за индивидуална практика за

специализирана психиатрична помощ“ гр.Пловдив, като на същата дата 01.07.2019 г. подсъдимият К. подписал декларация, в която декларира, че е запознат и е наясно, че метадонът е упойващо вещество и съгласно Закона за движение по пътищата е забранено да се шофира под влияние на упойващи вещества и носи пълна отговорност за това. Стабилизиращата доза на ден за подсъдимия К. била 70 милиграма Methadone hydrochloride дневно, като същият имал дадено лекарство до 11.08.2019 г.

На 08.08.2019 г., около 09,30 часа, служители на *** РУ–Пловдив свидетелите М.К., П.Г. и И.Д. с оглед придобита оперативна информация, че Б. К. периодично закупувал наркотични вещества от кв. Столипиново, гр. Пловдив и използва лек автомобил „Ауди А4“ с регистрационен номер ***, се намирали на изградено КПП, находящо се в гр. П., ул. „***“. Свидетелите забелязали по пътя да се движи лек автомобил „Ауди А4“, отговарящ на описанието, а именно с регистрационен номер ***, червен на цвят и го спрели за проверка, при която установили, че водачът на превозното средство бил подсъдимият К..

Служителите на МВР разпоредили на подсъдимия да ги последва с автомобила си до сградата на *** РУ при ОД МВР – Пловдив. След пристигането си там, К. паркирал автомобила на улицата, като при слизване от него направил несвойствено движение с лявата си ръка, навел се към земята, след което заключил автомобила и тръгнал заедно с полицейските служители. Междувременно било извършено претърсване и изземване в условията на неотложност на управлението от К. автомобил, при което били открити и иззети–от задна седалка на автомобила-1 брой блистер, съдържащ 10 броя розови таблетки с надпис „ксанакс“; 1 брой блистер, съдържащ 5 броя розови таблетки с надпис „ксанакс“; 1 брой шише, съдържащо безцветна течност с надпис „метадон“. От таблото на автомобила до скоростния лост било открито и иззето 1 брой шише с безцветна течност, без етикет. На асфалта, под автомобила, бил открит и иззет 1 брой найлонов плик, съдържащ светлокафяво прахообразно вещество.

Подсъдимият Б. К. бил отведен в сградата на *** РУ при ОД МВР-Пловдив, където категорично отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества. На същия бил съставен АУАН и издаден Талон за медицинско изследване, след което бил откаран в УМБАЛ „Свети Георги“-гр. Пловдив, където в присъствието на лекар отказал да даде кръвни проби за медицинско изследване. Изложеното наложило от подсъдимия К. да бъдат взети проби от биологични материали /кръв и урина/ по реда на чл. 146, ал. 3 от НПК, като бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР.

Поради нуждата от специални знания била назначена и изготвена съдебна химико-токсикологична експертиза № *** на ВМА – София, съгласно

заклучението на която в кръвната проба на подсъдимия К. било установено съдържание на морфин и метадон, които вещества са включени в Списък II (Веществата с висока степен на риск, намиращи приложение в хуманната и ветеринарната медицина) на Наредбата за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични към ЗКВНВП.

Съдът от първата инстанция е кредитирал заключението на вещото лице, като е преценил, че е компетентно изготвено и с необходимите професионални знания и опит в съответната област. Изводите на коментираното заключение представляват важна експертна информация относно един от основните елементи от състава на процесното престъпление, а именно наличието и вида на наркотичните вещества, съдържащи се в кръвта на водача К.. Тези изводи не се и оспорват от защитата.

За да възприеме тази, описана и в обвинителния акт фактология на инкриминираното събитие, решаващият съд е изложил доказателствен анализ, отговарящ точно на правилата на обективната логика, бил е ясен кои доказателствени средства кредитира и поради какви причини, не се е позовал на доказателства, които не се намират към делото, не е изопачил съдържанието на наличните. Между досъдебните доказателствени данни не се откриват съществени противоречия относно релевантните обстоятелства по чл.102 от НПК, поради което изводът на първата инстанция, че направеното по реда на т.2 на чл.371 от НПК от подсъдимия признание на фактите по обвинението се подкрепя от тези данни, се явява обоснован.

С оглед на тази фактология на инкриминираното събитие е правилен материалноправният извод на решаващия съд, че с поведението си на инкриминираната дата подсъдимият К. е осъществил състава на престъплението по чл. 343б, ал. 3 от НК. Той е изпълнил обективните съставомерни признаци на инкриминираното посегателството срещу обществените отношения, охраняващи безопасността на транспорта, като е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества-и то два вида високорискови такива. Настоящата инстанция се съгласява с мнението на първия съд, който е споделил предложеното от прокурора правно окачествяване на стореното от К.. Изложени са правилни и споделими разсъждения за обективните и субективни съставомерни елементи, като при липса на конкретни писмени и устни възражения от страна на защитата, въззивният съд не намира за нужно да ги преповтаря. Очевиден е прекият

умисъл на подсъдимия, който е подписал надлежна декларация при отпочването на „метадоновата програма“-т.е. същият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и е предвиждал и искал престъпния резултат. Всички обективни съставомерни елементи на престъплението са били отразени в съзнанието на извършителя К., управляващ автомобил под влияние не само на метадон, изписан му по „програмата за метадоново лечение“, а и втори вид наркотично вещество от типа на високорисковите.

Идеята на адв. Л., че в случая следва да намери приложение принципът *non bis in idem* /както и аргументацията относно приложеното поле на Тълкувателно решение № 3 от 22.12.2015г. по тълкувателно дело № 3 по описа за 2015г. на ВКС – ОСНК/ с основание е отхвърлена от първия съд като са изложени подробни, обосновани и изцяло споделими от въззивния съд съображения, поради което е ненужно да бъдат преповтаряни. В случая липсва какъвто и да било идентитет на дейтелността, субсумирана съответно под състава на престъплението по чл.343б, ал.3 от НК и тази, изпълваща изискванията на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Ето защо, санкционирането на К. с наказателно постановление № *** от *** за осъществено от него противоправно бездействие, осъществено с отказа му да предприеме правнодължимо поведение-да се подложи на съответното изследване за употреба на наркотични вещества, не представлява процесуално препятствие за наказването му по настоящото наказателно производство за сторената от него престъпна дейтелност, изпълваща състава на чл.343б, ал.3 от НК. Последната е осъществена с управлението на МПС след употреба на два вида високорискови наркотични вещества. С други думи, не са налице обосновани правни съображения, които да аргументират прокарваната от защитата теза относно накърняване на принципа „не два пъти за едно и също нещо“ с наказването на подсъдимия по настоящото наказателно производство. Всъщност и житейска логика не може да бъде открита в подобна теза, доколкото водачът К. до последно не е осъществил доброволно своето задължение да бъде тестван за употреба на наркотици, което е довело в крайна сметка до намесата на друг държавен орган /съда в хипотезата на чл. 146, ал. 3 от НПК / и принудителното му тестване, при което е направена процесната констатация за наличие на два вида високорискови наркотични вещества в кръвта му. Ето защо, направената от подсъдимия аналогия с гинекологията за реализирано „раждане“ след „извършен успешен аборт“ би

могла да бъде подходяща, ако същият все пак се бе съгласил да бъде тестван доброволно, което обаче очевидно не е сторил. Междувпрочем, при определянето на наложените от първата инстанция санкции, които никак не са високи, районният съд очевидно е отчел /макар да не го е експонирал изрично/, че деецът е понесъл и административна отговорност за поведение, имащо връзка с инкриминираната дейтелност, макар и без наличие на каквато и да било тъждественост с нея /нещо като своеобразна „свкупност“ от административно нарушение, осъществено с противоправно бездействие и престъпление, реализирано с действие/.

Предвид изложеното и според настоящата съдебна инстанция не са налице основания за прилагането на принципа *non bis in idem*. Липсват и законови основания за оправдаването на подсъдимия. Междувпрочем, при евентуалното наличие на прекратително основание /вкл. такова по чл.24, ал.1, т.8а от НПК/, каквото не е налично в конкретния случай, въззивният съд отменя първостепенната присъда, но не постановява оправдателна такава, а прекратява наказателното производство.

На последния етап от разглеждане на делото правилно са отчетени критериите за индивидуализиране на наказателната мяра по чл. 54 и 55 от НК и правилото по чл. 35, ал.3 НК за съответствие между деяние и наказание и в последна сметка са открити най-подходящите кумулативни санкции.

Коректно са съобразени като смекчаващи обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия /К. е реабилитиран по право, а след настъпила реабилитация, която заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които са свързани със самото осъждане, е недопустимо това осъждане да бъде ценено сред данните, характеризиращи личността на подсъдимия/, неговият установен социален и трудов статус, както и значителният период от време, изтекъл от осъществяване на инкриминираната дейтелност.

Не се споделя единствено възгледът на първата инстанция относно неналичието въобще на отегчаващи отговорността на К. обстоятелства. Като утежняващи отговорността на подсъдимия факти следва да се съобрази, че същият е управлявал МПС след употреба на два вида наркотични вещества-все от типа на висорисковите такива. Изложеното не представлява нарушение на чл.56 от НК, доколкото законодателят е поставил под един знаменател управлението на МПС след употребата на какъвто и да било вид наркотични

вещества или техни аналози, без да държи сметка дали това е било сторено след употреба на рискови или високорискови такива. Въпросният законодателен подход дава възможност при индивидуализация на наказанието да се релевира съответният вид наркотични вещества, като техният по-тежък вариант се явяват високорисковите такива /каквото е процесният случай/. Правилно ПРС не е третирали признанието на подс.К., направено пред съда, като допълнително смекчаващо отговорността му обстоятелство, доколкото същото е демонстрирано едва в хода на съдебното производство и същото не е съдействало своевременно за разкрИ.е на обективната истина. Изложеното е в съответствие със задължителните указания, дадени с ТР № 1/2009 г.-ОСНК-ВКС, т.7, съгласно която направеното признание от подсъдимия е задължителна предпоставка за приложение на съкратеното съдебно следствие и води до смекчаване на отговорността му. Същото „следва да се оценява с оглед на характеристиките и съдържанието му като форма на съдействие при установяване на обективната истина”, доколкото „е спомогнало своевременно и съществено за разкрИ.е на престъпното посегателство и неговия извършител още в хода на досъдебното производство”. В противен случай самопризнанието не може да се ползва повторно като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство, както коректно е съобщила първата инстанция.

Сумарното смекчаващо-отегчаващо действие на коментираните обстоятелства закономерно е довело първия съд до споделимото заключение, че са налице предпоставките за извод по смисъла на чл. 55 НК. Коментираните смекчаващи обстоятелства не са многобройни, както неточно е приел ПРС, но е налице едно изключително такова-внушителният период от време, изтекъл от осъществяване на инкриминираната дейност, разгледан в контекста на незначителната фактическата и правна сложност на делото. Ето защо, смекчаващите отговорността обстоятелства, и най-вече въпросното изключително такова, в контекста на отегчаващите /обсъдени от въззивната инстанция/, очертават случай, който се различава драстично от типичната тежест, морална укоримост и наказателноправни характеристики на потенциалния извършител на престъпление на разглеждания вид. Казано с други думи, макар извършеното престъпление да е с немалка степен на обществена опасност, то самият подсъдим като личност не представлява сериозна обществена опасност, предвид визираните по-горе смекчаващи

отговорността му обстоятелства, които и според въззивния съд са такива, че да обусловят извод за несъразмерна тежест в конкретния случай дори и на най-лекото, предвидено в закона наказание. Изложеното, закономерно е обусловило санкционирането на К. да бъде сторено при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК-т.е. да му бъде определено наказание лишаване от свобода под законовите минимуми от една година и глоба под минимума от 500 лева. Уместно е да се уточни, че приложението на чл.55 от НК в случаите, в които производството е протекло по реда на чл.371, т.2 от НПК е предвидено в чл.58а, ал.4 от НК, според който при едновременно наличие на условията по чл.58а, ал.1-3 и чл.55 от НК, съдът прилага само последния, ако е по-благоприятен за дееца. В конкретния случай са налице изискванията на цитираната норма, доколкото най-ниското по размер наказание, което би могло да се наложи на подсъдимия К. по чл.58а, ал.1 от НК след редуцията с 1/3, дори и при определяне на законския минимум от 1 година е осем месеца. Въпросното наказание е с по-голям размер от справедливия и според въззивния съд в конкретния случай от ШЕСТ МЕСЕЦА, който е наложен на подсъдимия от първата инстанция. Това наказание не се редуцира, понеже едновременното приложение на чл.55 и чл.58а, ал.1 от НК е изключено, съгласно изричните указания на чл.58а, ал.4 от НК. Коректно са оразмерени от ПРС и кумулативно предвидените в закона санкции с определянето на глоба в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева и лишаване на подсъдимия К. от право да управлява МПС за срок от девет месеца. И според въззивната инстанция точно тази комбинация на разновидови наказания би постигнала целите по чл. 36 НК.

Споделими и поради това ненуждаещи се от подробен коментар са и разсъжденията за приложение на института на условното осъждане и за определяне на минималния изпитателен срок от три години. В начина на живот на подсъдимия и в навиците му няма данни, сочещи, че за постигането целите на санкционирането се налага социалното му изолиране. Ето защо, съдът счита, че в конкретния случай са налице всички предпоставки, визирани в чл.66 ал.1 от НК, от които да може да се направи изводът, че за поправянето и превъзпитанието на К. не е необходимо той ефективно да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода” в размер на шест месеца. С оглед изложеното, по отношение на подсъдимия ефектът на наказателното въздействие може да бъде обезпечен и с отлагане

изтърпяването на определеното наказание „лишаване от свобода” с определянето на минимално предвидения в закона изпитателен срок от 3 години. Продължителността на последния е достатъчна, за да постави на проверка волята на подсъдимия за в бъдеще да се въздържа от престъпна дейност, доколкото в случай на осъществяване на ново престъпление, ще следва да изтърпи и отложеното наказание.

Коректни и подлежащи на потвърждаване са съдебните изводи и по въпроса за приложение разпоредбите на чл. 59, както и относно разпореждането с веществените доказателства и относно деловодните разноси.

Предвид изложеното, при цялостната служебна проверка на атакуваната присъда съдът в настоящия състав не откри основания за нейната отмяна или изменение.

Ето защо и на основание чл.334, т.6, вр. чл. 338 НПК Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 60 от 08.03.2023 г. по НОХД № 147/2023г. на Районен съд-Пловдив, 9 н.с..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____